

Juryrapport

Sil van de Woerd

In de film *Swim* kreeg de jury een totaal nieuwe wereld voorgezet, een macro- en micro kosmos die overtuigt doordat de verbeelding geleid wordt door een groot technisch kunnen. Figuren zweven in de ruimte, getekende en echte mensen en dingen zijn afwisselend in beeld. Vanuit de gedachte dat kunstenaarsfilms in principe niet kunnen concurreren met de tv en filmwereld zetten deze films meestal in op authenticiteit en de daarbij horende imperfectie waarbij de techniek een ondergeschikte rol speelt. Van der Woerd werkt zonder angst voor de perfectie van Hollywood aan zijn eigen meesterwerk en dat lukt. Schoonheid is geen last of effect maar inhoud geworden. De verwijzingen van de film liggen buiten het Hollywoodentertainment en geven maatschappelijke onderwerpen een dramatische vorm met precies genoeg afstand.

Rachel Koolen

Kijken en waarnemen worden op een analyserende en ingetogen manier onderzocht en weergegeven: kijkend naar haar video besef je dat 'wat gezien wordt' en de persoon die de beelden waarneemt gelijktijdig zijn geregistreerd. Koolen combineert dat in twee projecties naast elkaar die als een geheel worden gezien. De installatie waarin de beelden getoond worden is een wereld op zichzelf, voor een moment ben je afgesloten van de gewone buitenwereld. Zelden ben je je meer bewust van het beschouwen als handeling. Het werk geeft blijk van een complexe gedachtegang. Er is een beeld, een medium dat filmt en daarbij een derde oog dat kijkt. De positiebepaling van wat een kunstenaar doet legt zij uit aan de beschouwer. Het werkt als een inblikoperatie. Een camera wordt in het lichaam geplaatst en als toeschouwer zie je zowel de chirurg aan het werk als het interne proces.

Florian Schroiff

Simpel, met kartonnen dozen bouwt hij zijn eigen Dokter Florian Museum. Dit sympathieke geknutsel kan worden opgevat als een ode aan zowel Thomas Hirschorn als Hans Haacke waarbij bewondering wordt vertaald in eigenzinnig werk. Het Dokter Florian Museum is daardoor naast een ode ook een parodie. Terwijl de meeste musea door het hele gebouw heen een doorkijk naar de buitenwereld bieden, is er in dit museum geen andere kijk op de buitenwereld dan via het werk. Het werk in het museum refereert naar zowel persoonlijke als politieke gekleurde levenszaken; de kleine en dichtbij thema's kunnen ook groot gezien worden. De dozen zelf doen denken aan een schuilplaats van daklozen. Het bouwsel knoopt alle ingrediënten bij elkaar tot een geheel: Een solo- in de vermomming van een groepstentoonstelling.

Floor Adams

De jury heeft veel bewondering voor haar animatiewerk. Het verhaal is niet wereldomvattend: een kind dat tekent en deze tekeningen komen tot leven. De aandacht voor het detail en de liefdevolle benadering maken het werk intens en bijzonder. In het 'hoe' is ze een meester. Ze vraagt zich alles af: hoe ziet de tafel er uit? Hoe de pen? De beperkte inhoud wordt perfect uitgewerkt. De jury kiest er voor om op de expositie ouder werk te laten zien, een kubus die omvalt e.d. Zij ziet dit als het meest autonome deel van het werk: hier heeft het idee de hoofdrol gekregen in een humorvolle korte flits. De filmpjes zijn ultra kort, de timing is precies goed, het kan niet kleiner of groter. Ze zijn puntig en perfect. hardcore concept meets Buster Keaton.

Aline Keller

Als kijker wordt je meegevoerd door het beeld, naar een wereld ergens boven de poollijn en al kijkend geloof je helemaal in deze wereld. Er vindt een omkering plaats. Een vinger wijst iets aan en als kijker denk je niet: wat is de wereld klein maar juist: wat is die vinger groot. Het 'alleen zijn' krijgt op weldadige manier gestalte, het verhoudt zich tot alles in de wereld. Er gebeurt niets, er is geen plot, enkel de werkelijkheid. Zonder dramatiek en in alle eenvoud is het werk van Aline existentieel werk, om het met zo'n groot woord te benoemen. De verstilling werkt, de natuur bloeit en wij blijven kijken.

Jolien Former

De sculptuur suggereert iets anders dan wat het is of lijkt. Het proces van werken en het resultaat is als een rechtsgang. Former werkt alsof ze iets wil aantonen, ze bekijkt de gebeurtenis van alle kanten en op alle onderdelen. De schizofrenie zit in de presentatie zelf waar een poging wordt gedaan tot objectivering. Maar het werk, de afbeelding past niet in een objectivering, het ontsnapt, we kunnen het niet duiden.

De stellingkasten zijn prettig nietsig in heel z'n moedige grote aanpak.

Er is duidelijk sprake van bedrog: de sculptuur van drie objecten is tactiel en het materiaal suggereert steeds dat het iets anders is dan wat het is, Een stelling van hout wordt terug gebracht tot iets als een tekening. Het kan iets bevatten, het is ruimte maar voor alles legt het de vinger op het proces van maken, en dat doet ze met veel gevoel voor materialen, techniek. Het is een heldere presentatie en toch wordt het niet duidelijk.

GENOMINEERDEN:

Linda Nieuwstad

De jury bewondert de brutaliteit van het werk van Linda Nieuwstad waarin bijvoorbeeld een 'anti-man' statement met flinke ironie is neergezet. Als sculptuur is het uiterst geslaagd: de maat is groots en daarbinnen is er met een enorme precisie gewerkt. Zelfs de machinist in het treintje heeft een pakje van een bijpassende stof. Alle onderdelen zoals de presentatie, de portfolio, de stand en de poster kloppen perfect met elkaar en vullen elkaar aan. De grote doos met bejaarden is perfect uitgevoerd, stekelig en de bejaarden zijn zo 'naar' dat de betekenis onontkoombaar is. De werken zou je autobiografisch kunnen lezen, als met poppen spelen voor volwassenen, maar tegelijk is het meer en strekt zich uit naar een algemeen maatschappelijk statement.

Laura d'Ors Vilardebó

Als eerste was er het achteloos neergelegde a4tje met een statement over taarten, verwijzend naar een verschil in levenshouding tussen Nederland en Spanje, haar thuisland. De presentatie van d'Ors Vilardebó laat bijna tegenstrijdige posities zien, toch proef je een doorgaand thema dat in verschillende opties is uitgezet: als je het thema stilstand en beweging zou noemen dan komt dat naar voren in een real life video van een zingende Spaanse dame, een Karaoke, een bijna onbeweeglijke video en verschillende foto's. Ze gebruikt daarbij beelden uit haar jeugd waarbij de beweging hartstochtelijk is weergegeven en sterk contrasteert met de stilte van het zelfportret, de dode dieren en de video zonder beweging. De zingende vrouw treft je direct terwijl de karaoke de onmogelijkheid om te communiceren uitdrukt, want ook al zing je als Nederlander mee, je hart klopt niet op hetzelfde ritme.

Julie van der Scheer

Op de drie eindexamententoonstellingen die de jury bezocht ontbrak schilderkunst vrijwel geheel: De schilderkunst leek niet alleen dood, zelfs het stoffelijk overschot was verdwenen. Het werk van Julie van der Scheer maakt dit ontbreken in haar eentje geheel goed. Op intelligente wijze kiest zij onderwerpen die spelen met schilderkunstige dogma's. Twee schilderijen van ramen geven niet het gedachte venster op de wereld, omdat het uitzicht wordt belemmerd door grijze luxaflex. Het schilderij groeit zo naar een abstracte compositie die zonwering en belemmering van kijken als onderwerp heeft. De interieurs met wandschilderingen van tuinen lijken juist het tegenovergestelde te willen. Deze soepele wisselingen van perspectief, het onderzoekende van het werk in combinatie met de precisie van schilderen maken haar tot een veelbelovende kunstenares.

Hanne Hagedaars
Elizabeth de Vaal
Gijs Assmann